

ارزیابی بالینی ترمیم‌های آمالگام باند شونده در دندان‌های پرمولر معالجه ریشه شده

دکتر حوریه موسوی^۱، دکتر مه سیمای نجومیان^۲، دکتر فرزانه احراری*

چکیده

مقدمه: نظرات مختلفی در مورد کارایی بالینی ترمیم‌های آمالگام باند شونده وجود دارد. هدف از این پژوهش بالینی، مقایسه مقاومت به شکستگی، انطباق لبه‌ای و عود پوسیدگی در دندان‌های پرمولری بود که معالجه ریشه شده بودند.

مواد و روش‌ها: ۳۵ بیمار که دندان‌های پرمولر اول یا دوم بالای آنها درمان ریشه شده بود، انتخاب و به سه گروه تقسیم شدند. در گروه A، وارنیش کوپالایت، در گروه B، Amalgambond Plus و در گروه C، Scotchbond Multi Purpose به عنوان سیلر مورد استفاده قرار گرفت. روش ترمیم در هر سه گروه، استفاده از پین داخل کانال و آمالگام به همراه پوشش کاسپ لینگوال بود. بعد از گذشت یک سال مقاومت به شکستگی، انطباق لبه‌ای و عود پوسیدگی بررسی شد. برای آنالیز آماری داده‌ها از آزمون دقیق فیشر استفاده گردید ($\alpha = 0/05$).

یافته‌ها: از نظر مقاومت به شکستگی، تفاوت معنی‌داری بین گروه‌ها وجود نداشت ($p \text{ value} = 0/3$). از نظر انطباق لبه‌ای، اختلاف معنی‌داری در انطباق لبه‌ای سه گروه وجود داشت ($p \text{ value} = 0/01$). در بررسی بالینی و رادیوگرافی دندان‌های ترمیم شده، در هیچ یک از دندان‌ها عود پوسیدگی مشاهده نشد.

نتیجه‌گیری: در دوره بالینی یک ساله، استفاده از عوامل باندینگ Amalgambond Plus یا Scotchbond Multi Purpose برای باند کردن ترمیم‌های آمالگام پیچیده در دندان‌های پرمولری که معالجه ریشه شده بودند، مقاومت به شکستگی دندان و ترمیم را به صورت قابل توجهی افزایش نداد و تأثیری در عود پوسیدگی نداشت، اما سبب بهبود چشمگیری در انطباق لبه‌ای گردید.

کلید واژه‌ها: عامل باندینگ، مقاومت به شکستگی، انطباق لبه‌ای، عود پوسیدگی

* استادیار، گروه ارتودنسی و عضو مرکز تحقیقات دانشکده دندان‌پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد (مؤلف مسؤل)
ahrarif@mums.ac.ir

۱: استادیار، گروه ترمیمی و عضو مرکز تحقیقات دانشکده دندان‌پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد

۲: استادیار سابق، گروه ترمیمی، دانشکده دندان‌پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد

این مقاله در تاریخ ۸۶/۹/۲۴ به دفتر مجله رسیده، در تاریخ ۸۶/۱۱/۱۷ اصلاح شده و در تاریخ ۸۶/۱۲/۵ تأیید گردیده است.

مجله دانشکده دندان‌پزشکی اصفهان
۱۳۸۷: ۱(۴): ۷ تا ۱